

CHƯƠNG 23**Nhiệt Tình Rạng Buộc****T**

rong lòng đầy tâm sự nặng nề, Hàn Tùng Linh cùng Bạch Phong Công Chúa rời Tĩnh Tâm Bình, xuôi theo Nữ Nhi Hà về phía hạ lưu.

Bạch Phong Công Chúa đi cạnh chàng hỏi:

- Tùng Linh, chàng có biết cụ thể cao thủ của Phi Bằng Bang bố trí ở đâu không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Ta không hỏi kỹ, nhưng biết họ ở dọc hữu ngạn Nữ Nhi Hà. Chúng ta cứ theo bờ sông sẽ nghe được âm thanh của cuộc chiến.

Bạch Phong nói:

- Ở đây cách Phong Tây Trấn không xa. Làm sao vẫn chưa nghe động tĩnh gì?

- Ta cũng thấy có gì không được thỏa đáng. Chúng ta đi nhanh một chút nữa xem.

Bạch Phong chợt chỉ tới trước mặt nói:

- Phong Tây Trấn chỉ cách hơn một dặm, có lẽ chúng ta đi quá mất rồi!

Hàn Tùng Linh dừng lại, trầm ngâm nói:

- Cũng có thể... vậy chúng ta quay lại xem.

Bạch Phong chưa kịp trả lời, chợt nhận ra phía trước cách bốn năm mươi trượng, sát bờ sông có hai nhân ảnh.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Phong muội, gì thế?

Bạch Phong vẫn nhìn hai người kia hỏi:

- Tùng Linh, có phải Nguyễn tiên bối không?

Hàn Tùng Linh nhìn qua đã nhận ra Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân và Phùng Quân Nghi liền gật đầu:

- Không sai!

Giọng Bạch Phong hơi khang khác:

- Nữ nhân kia ắt là Phùng Quân Nghi?

- Chính là cô ấy.

- Chúng ta tới hỏi xem, nhất định Nguyễn tiền bối biết người Phi Bằng Bang ở đâu.

Hai người tiếp tục lao đi.

Tới cách hơn mười trượng thì Bạch Phong lên tiếng gọi:

- Nguyễn tiền bối!

Âm Dương Phán quay lại ngay, nhận ra hai người mừng rỡ nói:

- Thì ra Hàn thiếu hiệp và Công Chúa!

Phùng Quân Nghi nhận thấy tay Hàn Tùng Linh bị băng, áo đầy vết máu, tỏ vẻ quan hoài:

- Người bị thương sao?

Hàn Tùng Linh chưa kịp đáp thì Bạch Phong Công Chúa chăm chú nhìn cô ta hỏi:

- Cô nương là Phùng Quân Nghi?

Lập tức thái độ cô ta trở nên lạnh lùng:

- Bạch Phong Công Chúa! Tôi là Phùng Quân Nghi.

Bạch Phong ngạc nhiên hỏi:

- Sao cô nương biết tên tôi?

Phùng Quân Nghi nhếch môi cười đáp:

- Đương kim võ lâm đệ nhất mỹ nhân, bất cứ ai nhìn thấy cũng nhận ra ngay chứ riêng gì tôi?

Bạch Phong đỏ mặt đáp:

- Cô nương khéo cười. Thực ra Bạch Phong so với cô nương thì còn kém xa.

Phùng Quân Nghi sầm mặt nói:

- Công Chúa đừng nên khích bác tôi như thế. Quân Nghi thân chỉ là bọt bèo, sao dám sánh với bậc quốc sắc thiên hương?

Âm Dương Phán thấy vậy thở dài thầm nghĩ:

- Làm sao bây giờ Quân Nghi lại tỏ ra bi quan như thế? Lòng kiêu hãnh xưa nay để đâu chứ? Xem ra nó đã thay đổi hẳn rồi!

Hàn Tùng Linh lúc đó chỉ bận tâm đến mối an nguy của Phi Bằng Bang nên không để ý đến điều gì khác, bước lại gần Âm Dương Phán hỏi:

- Nguyễn tiên bối có biết người của Phi Bằng Bang trú ở đâu không?

Âm Dương Phán đáp:

- Biết. Chúng tôi vừa...

Phùng Quân Nghi bỗng chặn lời:

- Nghĩa phụ, Hàn thiếu hiệp chỉ hỏi có biết không thôi. Vì thế cứ trả lời thẳng vào câu hỏi là đủ.

Âm Dương Phán lập tức hiểu ra nội tâm nghĩa nữ, nhìn Hàn Tùng Linh với vẻ trách móc nói:

- Hàn Minh Chủ! Ngoài sự an nguy của Phi Bằng Bang ra, Minh Chủ không còn quan tâm đến điều gì khác hay sao?

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi:

- Sao Nguyễn tiên bối lại nói thế?

- Minh Chủ thật không biết hay biết mà cố hỏi?

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng:

- Nguyễn tiên bối, cứu người như cứu hỏa. Có việc gì tiên bối cứ nói thẳng ra, vãn bối xin rửa tai nghe.

Âm Dương Phán nói:

- Lão phu thừa nhận với võ công của Minh Chủ thì hoàn toàn có khả năng biến nguy thành an, nhưng tới bây giờ đã trễ mất rồi!

Hàn Tùng Linh biến sắc hỏi:

- Thế nào? Nguyễn tiền bối muốn nói họ đã gặp độc thủ của Tam Phật Đài?
- Không phải.
- Chẳng lẽ họ đã thoát hiểm?

Âm Dương Phán thủng thỉnh đáp:

- Đúng như vậy, Mạng của chúng rất lớn nên không gặp phải độc thủ của Tam Phật Đài, nhưng không phải dựa vào bản lĩnh của mình mà nhờ người khác tương trợ.

Hàn Tùng Linh thở phào một hơi, trong lòng nhẹ ra không ít, lại hỏi:

- Ai giúp họ vậy? Tiền bối hay sao?

Âm Dương Phán lắc đầu đáp:

- Hàn Minh chủ đã biết rõ rồi còn cố hỏi... Lão phu mà có bản lĩnh thắng được hai tên trong Tứ Đại Kim Cương thì cần gì phải nhờ người giải cứu Quân Nghi?

Hàn Tùng Linh nói:

- Nếu vậy chắc tiền bối biết người đó là ai...
- Không sai, lão phu biết người đó là ai. Minh Chủ có muốn biết không?
- Xin tiền bối nói xem...

Âm Dương Phán cười hỏi:

- Để cảm kích cô ta đã cứu thủ hạ của Minh Chủ chứ gì?

Hàn Tùng Linh chột nghiêm giọng nói:

- Nguyễn tiền bối, Hàn mỗ xin trân trọng cảm ơn quan niệm đó của tiền bối, cũng hy vọng sau này các vị nhớ cho, họ không phải là người của Hàn Tùng Linh. Nguyễn tiền bối, giữa chúng ta có nhiều chỗ bất đồng, chủ yếu nhất là quan niệm về nhân tình thế thái, Hàn mỗ đã dấn thân vào chốn ân oán giang hồ và không thể rút chân ra khỏi con đường đầy máu lửa đó, không thể không quản đến những điều thị phi thiện ác, khác với các vị chỉ nhàn du bên ngoài, coi một sự cứu giúp nào đó của mình là một điều thi ân lớn. Hàn mỗ và Phi Bằng Bang chỉ là có ý chí tương đồng nên muốn giúp họ, nhưng người khác làm việc đó thì Hàn mỗ

chẳng vì ai mà cảm kích.

Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân mặt chợt sa sầm hỏi:

- Minh Chủ cho rằng lão phu không biết phân biệt thiện ác hay sao?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng hỏi:

- Có lẽ hôm nay tâm tính của Nguyễn tiên bối không được tốt?

- Trước khi gặp người, tâm tính lão phu hoàn toàn bình thường.

- Nguyễn tiên bối, chúng ta càng nói càng không hợp nhau.

Âm Dương Phán xẵng giọng:

- Không hợp, chẳng lẽ lão phu phải chịu trách nhiệm? Người định làm gì ta?

Hàn Tùng Linh cười nhạt hỏi:

- Có vẻ như Nguyễn tiên bối có thành kiến với Hàn mỗ?

- Đâu chỉ là thành kiến? Hàn Tùng Linh! Lão phu chỉ hận không thể cho người ném thử roi sắt của ta!

Mặt mỗi lúc một tái đi, Phùng Quân Nghi vốn không tham gia vào câu chuyện, bấy giờ mới chen lời:

- Nghĩa phụ làm khó cho Quân Nghi rồi... Hàn nhi biết tâm ý của nghĩa phụ, nhưng người khác làm sao mà biết được?

Âm Dương Phán ngơ ngác nghĩ thầm:

- Đúng thế... Hàn Tùng Linh với nó gặp nhau đã nói được mấy câu, làm sao mà biết được nỗi lòng nó?

Phùng Quân Nghi nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Cứ đi theo bờ sông chừng nửa dặm thì tới khu đất trũng, người mà người muốn tìm ở trong ngôi Hải Thần Miếu trong khu vực đó.

Hàn Tùng Linh đang bực mình, liền nói:

- Đa tạ cô nương đã chỉ giáo, Hàn Tùng Linh xin cáo từ.

Nói xong kéo Bạch Phong Công Chúa đi ngay.

Phùng Quân Nghi thần thờ nhìn theo.

Đi được vài bước, Bạch Phong Công Chúa giữ chàng lại hỏi:

- Tùng Linh, Nguyễn tiền bối khẳng định cơn nguy hiểm đã qua, cần gì mà phải bỏ đi vội vàng như thế?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp:

- Ở lại làm gì?

Bạch Phong nói:

- Nếu bình tĩnh lại một chút, mọi người sẽ xóa bỏ sự hiểu lầm, Bạch Phong cho rằng ở đây có sự hiểu lầm.

Âm Dương Phán cười nói:

- Công Chúa thật thông minh!

Nhưng Phùng Quân Nghi lại lắc đầu nói:

- Công Chúa, giữa chúng tôi với Hàn Minh Chủ không có sự hiểu lầm nào đâu. Thực ra những lời qua lại giữa gia nghĩa phụ với Hàn Minh Chủ không có liên quan gì đến tôi.

Bạch Phong ngạc nhiên nói:

- Lời cô nương làm tôi cảm thấy có huyền cơ nào đó...

Phùng Quân Nghi hỏi:

- Huyền cơ gì đâu?

Bạch Phong cười nói:

- Nếu nói sai, xin Phùng cô nương đừng trách. Tôi có cảm giác cô nương muốn trốn chạy điều gì đó...

Phùng Quân Nghi không khỏi rúng động hỏi:

- Công Chúa cho là tôi trốn chạy điều gì?

- Tôi có cảm giác như vậy thôi, cũng có thể là không đúng.

Phùng Quân Nghi nhìn đối phương một lúc rồi lắc đầu, chậm rãi nói:

- Trái lại... Quân Nghi thừa nhận Công Chúa đoán đúng. Có lẽ tôi đang trốn chạy bản thân mình...

Bạch Phong nhíu mày hỏi:

- Trốn chạy bản thân mình ư? Phùng cô nương, bất cứ chuyện gì cũng có thể trốn chạy được, nhưng có ai chạy trốn được bản thân?

Phùng Quân Nghi trầm ngâm nói:

- Phải, không ai chạy trốn được bản thân. Công Chúa, chúng tôi còn một quãng đường xa, bây giờ xin cáo từ.

Bạch Phong hỏi:

- Cô nương đã thấy lòng mình thanh thản lại chưa?

Phùng Quân Nghi đáp:

- Có thể như vậy.

Âm Dương Phán nói:

- Quân Nghi, người cũng biết không thể mà...

Phùng Quân Nghi ngắt lời:

- Mọi việc đều do thiên định, con người dù thông minh tài trí bao nhiêu cũng không thay đổi được. Nghĩa phụ sao phải nói thế để làm mất đi cảm tình giữa đôi bên?

Âm Dương Phán thở dài nói:

- Tình cảm ư? Ai mà chẳng quý trọng tình cảm? Ta nhớ người thường đọc một câu: “Theo tình tình tránh, tránh tình tình theo” đó sao?

Phùng Quân Nghi thảm giọng:

- Nghĩa phụ nói câu đó làm gì? Chúng ta đi thôi!

Nói xong buông tiếng thở dài rồi bước đi.

Âm Dương Phán gọi theo:

- Quân Nghi, như thế là không công bằng!

Nhưng Phùng Quân Nghi không dừng lại.

Bạch Phong Công Chúa nhìn Âm Dương Phán hỏi:

- Nguyễn tiên bối, Phùng cô nương sao thế? Hình như cô ấy rất cô độc.

Âm Dương Phán gật đầu:

- Đúng thế. Nó rất cô độc, và bất hạnh nữa... Lão phu cần đuổi theo đây, xin cáo từ!

Nói xong vội vã chạy theo nghĩa nữ.

Bạch Phong nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Tùng Linh, Nguyễn tiên bối dường như có điều gì chưa nói hết.

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp:

- Không sai. Thực ra lão không thể nói hết được.

Bạch Phong nhíu mày hỏi:

- Dường như chàng biết vị đó muốn nói gì?

- Bạch Phong, đừng hỏi gì thêm nữa. Giá như ta không biết thì hơn. Chúng ta đi thôi!

Nói xong đi theo hướng Phùng Quân Nghi vừa chỉ.

Lúc đó trời đã sáng rõ.

Hai người đi chừng nửa dặm thì gặp một bãi đất bồi rộng chừng nửa mẫu, cuối bãi đứng một ngôi Hải Thần Miếu đã hoang tàn.

Hàn Tùng Linh và Bạch Phong từ trên bờ cao nhìn xuống, thấy một đám đông tụ tập trước miếu, giữa bãi có ba bốn chục tử thi nằm rải rác, trên ngực thêu một con chim đại bàng lớn, ắt là người của Phi Bằng Bang.

Đám đông trước Hải Thần Miếu chừng năm sáu mươi người, không ngồi yên mà cứ đi lại nhốn nháo, vẻ rất vội vã nhưng chung quy vẫn cứ quanh quẩn trong một khu vực, giống như đàn kiến trong chảo nóng.

Bạch Phong quan sát một lúc rồi nói:

- Những người đó hình như bị vây trong một trận đồ.

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp:

- Không sai, đó là người của Bạch Vân Trang. Hình như có một tên trong Tứ Đại Kim Cương nữa.

Bạch Phong hỏi:

- Đó có phải là kiệt tác của Phùng Quân Nghi không?

- Chắc thế.

Bạch Phong sực hiểu ra nói:

- Tùng Linh! Chúng ta mau đuổi theo cô ấy!

- Để làm gì?

- Để cảm ơn cô ta...

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói:

- Bạch Phong, nghe lời Âm Dương Phán thì lúc đó ta đã hiểu người giải nguy cho Phi Bằng Bang chính là Phùng Quân Nghi.

Bạch Phong nói:

- Chúng ta rất cần những người tài ba như Quân Nghi cô nương. Nếu lỡ ra cô ấy bị Tam Phật Đài bắt thì làm thế nào? Đối với chúng ta đó sẽ là một điều bất lợi lớn. Tam Phật Đài rất lo sợ Phùng Quân Nghi sẽ theo chàng.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Nàng muốn Phùng Quân Nghi theo chúng ta hay sao?

Bạch Phong đáp:

- Thiếp thực tâm muốn như vậy.

- Nhưng ta lại không muốn như thế, và cô ấy cũng sẽ không quay đầu.

- Vì sao?

- Vì cô ta là một nữ nhân tài ba và kiêu ngạo. Mặt khác cô ta đã nói ra là sẽ Không thay đổi.

Bạch Phong nghiêm nghị nói:

- Có những lực lượng làm cho người ta thay đổi. Chàng có biết lực lượng đó là gì không?

Hàn Tùng Linh xua tay:

- Đừng nói nữa! Chúng ta xuống bãi đi!

Nói xong nhẩy xuống bờ dốc.

Bạch Phong không hài lòng trước thái độ của chàng nhưng cũng đành xuống theo. Nàng biết không thể lay chuyển được ý chí của chàng.

Hai người đi thẳng vào Hải Thần Miếu, vừa lên khỏi thạch cấp thì có bảy người từ trong miếu lao ra chặn trước hành lang.

Một trung niên hán tử chừng hơn ba mươi tuổi nhìn hai người một lúc rồi hỏi:

- Hai vị từ đâu đến? Muốn tìm ai?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tại hạ muốn tìm Vạn Bang chủ của quý bang, có việc cần trực tiếp bàn với ông ta.

Bảy người nghe nói mặt đều biến sắc.

Trung niên nhân hỏi:

- Các hạ là ai?

- Hàn Tùng Linh.

Bảy người kia lập tức thay đổi thái độ.

Trung niên nhân nghi ngờ hỏi lại:

- Các hạ là Hàn Tùng Linh?

- Không sai. Bằng hữu, đúng là Hàn mỗ.

Trung niên nhân cung kính nói:

- Xin hai vị chờ cho khoảnh khắc để tiểu nhân vào bẩm báo với Bang chủ.

Nhưng hần vừa nói xong thì từ trong miếu đi ra mấy người, đầu tiên là Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân, tiếp đó là Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long, Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà và thư muội Úc Lan.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long ngực áo phanh ra, để lộ một giải băng trắng trên ngực trái, máu loang đỏ cả một vạt áo rộng. Còn Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà thì băng ở cánh tay phải và bắp chân trái, thương thế chừng không nhẹ.

Trên người Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân và Úc Lan, Úc Liên cũng đều có vết máu nhưng không bị thương.

Thấy tình cảnh năm người, trong lòng Hàn Tùng Linh chột nhói đau. Chàng trầm giọng hỏi:

- Hai vị ca ca thương thế có nặng lắm không?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long cười đáp:

- Không sao. Bây giờ thì ổn rồi.

Hàn Tùng Linh gật đầu, lại hỏi:

- Bốn vị tới đây lúc nào?

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà đáp:

- Chúng tôi nghe tin Minh Chủ đến Phong Tây Trấn định đến tìm nhưng gặp Yến huynh và Tuyệt Cái. Thế là mọi người tới đây trợ giúp Phi Bằng Bang, không ngờ muộn mất một bước.

Hàn Tùng Linh vội hỏi:

- Muộn một bước? Tình hình của họ thế nào?

Tứ Tuyệt Thư Sinh thở dài đáp:

- Minh Chủ, trường huyết chiến quá thảm khốc. Bạch Vân Trang ngoài Tam Tuyệt Dao chạy thoát, đại bộ phận đều bị tiêu diệt. Nhưng phía Phi Bằng Bang còn trả giá đắt hơn. Với lực lượng của hai tên trong Tứ Đại Kim Cương và Tam Tuyệt Dao, tuyệt đại đa số đều gặp nạn...

Hàn Tùng Linh gấp giọng hỏi:

- Bốn vị Bang chủ thì sao?

- Ngoài Vạn Lý Bằng ra, ba vị khác đều đã đoạn khí.

- Thương thế của Đại Bang chủ ra sao?

Tứ Tuyệt Thư Sinh đáp:

- Tiểu phúc bị trúng một đao, thương thế rất nặng. Hiện giờ Tuyệt Cái đang ra sức chữa trị. Minh Chủ, chúng ta vào đó đi!

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Chúng ta vào xem.

Đoàn người bước vào miếu điện.

Một lão nhân tuổi ngoại ngũ tuần nằm trên một tấm nệm cỏ dưới điện thờ. Tuyệt Cái ngồi bên cạnh, thấy Hàn Tùng Linh vào liền nói:

- Hàn Minh Chủ, lão hóa tử bận chăm sóc cho Vạn Lý Bằng nên không ra

đón.

Lão nhân cố chống tay nhóm người lên nói:

- Hàn Minh Chủ đại giá quang lâm mà Vạn Lý Bằng không thể nghênh tiếp, xin Hàn Minh Chủ mở lượng hải hà.

Hàn Tùng Linh thấy Vạn Lý Bằng dáng người vạm vỡ, mày thô mắt lớn nhưng nước da tái mét, hai mắt không còn linh hoạt nữa.

Chàng vội cúi xuống ngăn lại nói:

- Vạn bang chủ bị trọng thương cử động nhiều không tốt, cứ nằm yên điều trị đi. Hàn Tùng Linh tới trễ không giúp được các vị, thấy mình có lỗi rất nhiều...

Vạn Lý Bằng nói:

- Nhờ mấy vị bằng hữu và Tuyệt Cái tiên bối chi viện nên mới giữ được chút mạng thừa này và mấy huynh đệ, Vạn Lý Bằng đã vô cùng cảm kích rồi. Vạn Lý Bằng vô năng không thể trao cơ nghiệp hoàn chỉnh cho Hàn Minh Chủ, nay chỉ còn lại mấy kẻ thương tích này...

Tuyệt Cái từ đầu không nói gì, lúc ấy chợt chen lời:

- Tiểu tử! Lão hóa tử cho rằng ở Tĩnh Tâm Bình người gặp không ít phiền phức, đúng không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Không có gì đáng sợ, tại hạ chỉ gặp Hoàn Dao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên.

Tuyệt Cái hỏi:

- Kết quả thế nào?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tại hạ đã để hấn ở lại Tĩnh Tâm Bình.

Bấy giờ bọn người của Phi Bằng Bang đều vào trong miếu điện, nghe Hàn Tùng Linh nói thế mọi người đều cùng nổi lên bàn tán, rất ít người tin một người trong Tam Phật Đài mà bị chết dưới tay một thiếu niên thư sinh ngoài dung mạo hết sức tuấn tú ra không có nét gì đặc biệt này.

Tuyệt Cái và Vạn Lý Bằng thì không chút nghi ngờ, nhìn chàng đầy thán phục.

Một lúc sau, Tuyệt Cái buông lời cảm thán:

- Đó mới gọi là sóng Trường Giang lớp sau xô lớp trước... Bây giờ Tam Phật Đài chỉ còn lại hai tên, nhận được tin này ắt sẽ rất hoang mang.

Vạn Lý Bằng lộ vẻ mừng rỡ nói:

- Hàn Minh Chủ, xem ra trường quyết đấu đã tới gần. Phi Bằng Bang tuy chỉ còn lại một số tàn dư, nhưng nếu Hàn Minh Chủ ra tay trùng kiện lại thì vẫn còn kịp.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Vạn Bang chủ và người của quý bang đều không có mục đích tranh danh đoạt lợi trong giang hồ. Vậy là chúng ta có cùng chí hướng, vấn đề ai sẽ làm thống lĩnh không quan trọng. Xin Vạn Bang chủ đừng...

Vạn Lý Bằng ngắt lời:

- Hàn Minh Chủ nói không sai, chúng ta đều không có ý tranh đoạt lợi danh, nhưng rỗng không thể không có đầu.

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Chẳng phải Vạn Bang chủ là đầu đó sao?

Vạn Lý Bằng lắc đầu đáp:

- Nếu Hàn Minh Chủ chứng kiến đối phương chỉ một đao chém trọng thương Vạn Lý Bằng này thì Minh Chủ đã không nói thế. Người thống lĩnh ắt phải đủ khả năng thu phục người khác. Trong tất cả chúng ta đây chỉ có Hàn Minh Chủ mới đủ khả năng đó.

- Vạn Bang chủ, Hàn Tùng Linh không thể tòng mệnh được!

Vạn Lý Bằng cố sức thuyết phục:

- Hàn Minh Chủ, chúng ta mục đích và chí hướng tương đồng, không nên phân biệt người này người khác. Trong chúng ta người này ngã sẽ có người khác đứng lên. Hãy vì đại cục của võ lâm mà nhận lấy trọng trách. Hàn Minh Chủ nói như thế há chẳng sinh ra lòng nghi kỵ lẫn nhau hay sao?

- Hàn Tùng Linh hoàn toàn không có ý đó. Chúng ta ai thống lĩnh đều như nhau cả.

- Vậy thì tốt rồi. Hàn Minh Chủ, nếu Vạn Lý Bằng này còn có thể sống được

thì sẽ không đùn đẩy trọng trách thống lĩnh cho Minh Chủ đâu. Nếu không, xin Hàn Minh Chủ hãy vì trọng trách trước võ lâm, vì đại chí báo cừ rửa hận mà nhận lấy! Phi Bằng Bang thành lập là do sự tiên liệu của lệnh sự để trợ giúp cho hoạt động của Minh Chủ...

Hàn Tùng Linh nói:

- Chuyện đó để bàn sau, bây giờ việc cốt yếu là phải tận lực cứu chữa cho Vạn Bang chủ trước đã.

Vạn Lý Bằng lắc đầu nói:

- Không. Trước hết Hàn Minh Chủ trả lời xem có đáp ứng đề nghị của lão phu không đã?

Hàn Tùng Linh trầm ngâm một lúc mới gật đầu:

- Hàn mỗ đáp ứng.

Vạn Lý Bằng cao hứng cười nói:

- Thế là rất tốt. Bây giờ lão phu đã có thể thanh thản ra đi được rồi...

Vừa nói xong câu, sắc mặt chợt tái mét đi, nhắm mắt lại.

Hàn Tùng Linh kinh hãi kêu lên:

- Vạn bang chủ...

Tuyệt Cái nhìn chàng, thở dài nói:

- Tùng Linh, Vạn lão nhi ruột đứt làm mấy khúc, gắng được tới bây giờ là quý lắm rồi.

Vạn Lý Bằng mở mắt ra, cười hỏi:

- Hàn Minh Chủ không ân hận vì quyết định của mình chứ?

Hàn Tùng Linh trầm giọng nói tiếp:

- Không. Nhất định Hàn Tùng Linh sẽ trùng kiện Phi Bằng Bang, tiêu diệt đến kẻ địch cuối cùng báo thù cho bốn vị Bang chủ.

Vạn Lý Bằng khó nhọc nói:

- Lão phu hoàn toàn tin vào điều đó.

Nói xong thở hắt ra một hơi cuối cùng, trên môi còn thoảng nụ cười.

Tuyệt Cái nói:

- Tùng Linh, Vạn lão nhi đã nhìn thấy trước những gì mình mong muốn rồi. Tất cả đều đã lùi vào quá khứ, bây giờ chúng ta hãy vì hiện tại và tương lai. Người hiểu ý lão phu chứ?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Vãn bối hiểu.

Chợt thấy một tên đệ tử Phi Bằng Bang từ cổng miếu đi vào, cúi mình nói:

- Hàn Minh Chủ, bên ngoài có mấy vị muốn gặp ngài.

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi:

- Ai vậy?

Tên hán tử đáp:

- Một lão hòa thượng không báo tính danh, chỉ nói mình là bằng hữu của Hàn Minh Chủ từ Thúy Tùng Viên đến cầu kiến.

Hàn Tùng Linh trầm ngâm nói:

- Như vậy chúng đã đuổi theo tới đây!

Rồi quay sang Tuyệt Cái nói:

- Việc này xin tiên bối xử lý giúp cho, vãn bối sẽ ra dẫn họ vào.

Tuyệt Cái hỏi:

- Ai vậy?

- Tất là Ứng Thiên Tăng.

Hàn Tùng Linh bước ra khỏi miếu điện, thấy ngay trước cổng miếu mười mấy tên đệ tử Phi Bằng Bang vây lấy năm người gồm Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh và bốn tên hán tử trẻ tuổi mình bận cấm y.

Thấy Hàn Tùng Linh bước ra, Ứng Thiên Tăng cao giọng nói:

- Hàn Minh Chủ, chúng ta lại gặp nhau!

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tại hạ cũng biết các vị sẽ tới, nhưng không ngờ nhanh như thế. Chẳng lẽ sau khi thu lấy Thúy Tùng Viên, lần này quý phái nhằm tới Hải Thần Miếu này?

Ứng Thiên Tăng cười đáp:

- Hàn Minh Chủ, Hải Thần Miếu này hoang tàn và quá bé nhỏ, vì thế bốn phái không chờ được phép của Hàn Minh Chủ đã thu lấy Bạch Vân Trang.

Hàn Tùng Linh biến sắc hỏi:

- Quý phái trả giá thế nào?

Ứng Thiên Tăng đáp:

- Tam Tuyệt Dao biết thế cô khó địch, thấy ba vị Đường Chủ của bốn phái đích thân xuất chiến đã không động thủ mà tự động nhường Bạch Vân Trang. Còn những tên khác thì Minh Chủ cũng đoán biết chúng tôi trả giá thế nào.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng hỏi:

- Đại sư tới đây chỉ nhằm mục đích báo tin đó cho Hàn mỗ thôi sao?

Ứng Thiên Tăng cười nói:

- Tề Hải Sinh biết tin tức đó đối với Hàn Minh Chủ rất quan trọng. Tuy vậy tới đây không phải chỉ với một mục đích đó.

- Đại sư nói tiếp đi!

Ứng Thiên Tăng chột nghiêm mặt nói:

- Lão nạp dẫn bốn vị thủ hạ đưa thư của thiếu chủ bốn phái.

Một trong bốn tên hán tử liền bước lên trao cho Hàn Tùng Linh một phong thư.

Chàng nhận lấy xem lướt ngoài phong bì rồi hỏi:

- Chiến thư?

Ứng Thiên Tăng lắc đầu đáp:

- Tề Hải Sinh không biết đó là loại thư gì, nhưng hy vọng sớm muộn gì sẽ có một ngày Hàn Minh Chủ hoặc bốn phái sẽ tiếp được loại thư đó.

- Tề Hải Sinh, Hàn mỗ đồng ý với quan niệm của người. Còn việc gì khác không?

Một tên hán tử mặt đen đứng bên trái Ứng Thiên Tăng trầm giọng hỏi:

- Hàn Tùng Linh, có phải người định hạ lệnh đuổi khách không?

Hàn Tùng Linh nhìn Ứng Thiên Tăng đáp:

- Nếu các người không còn chuyện gì khác thì Hàn mỗ miễn tiếp.

Nói xong quay đi.

Tên hán tử mặt đen nháy xỏ tới chặn lại.

Hàn Tùng Linh điềm tĩnh hỏi:

- Người muốn động thủ?

Tên kia đáp:

- Trình Vĩ Niên ta chính đang có ý như vậy!

Tên thứ hai nháy ra tiếp:

- Ngưu Kim Thái này cũng có một phần!

Một trong hai tên hán tử còn lại lưng gấu mắt hổ quát lên:

- Lão tam, lão tứ! Lùi lại!

Trình Vĩ Niên trầm giọng đáp:

- Đại ca, tên họ Hàn này khinh người thái quá!

Hán tử lưng gấu mắt hổ quát:

- Ta bảo lùi lại, nghe chưa?

Trình Vĩ Niên và Ngưu Kim Thái đành lui về chỗ cũ.

Ứng Thiên Tăng chấp tay nói:

- Phiền Hàn Minh Chủ quá. Chúng tôi cáo từ!

Nói xong suất lĩnh bốn tên hán tử bỏ đi.

Hàn Tùng Linh quay vào Hải Thần Miếu, chưa kịp để chàng lên tiếng, Tuyệt Cái hỏi ngay:

- Tùng Linh, chúng đến làm gì vậy?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Chúng đã chiếm Bạch Vân Trang rồi.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long chột nháy bật lên, giận dữ nói:

- Mẹ nó! Đúng là bọn lòng lang dạ sói! Mâm chúng ta dọn sẵn, chúng rình cướp đi! Minh Chủ! Nếu không cho chúng một bài học thì Bích Huyết Minh há chẳng bị bằng hữu võ lâm chê là hèn kém hay sao?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Tiểu đệ biết.

Lôi Điện Truy Hồn nóng nảy nói:

- Nếu vậy chúng ta đi!

Hàn Tùng Linh trầm ngâm nói:

- Ba tên Đường Chủ của chúng đều đã tới Bạch Vân Trang. Như vậy là chúng đã có sự chuẩn bị rất kỹ rồi.

Lôi Điện Truy Hồn hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta không thắng được chúng?

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp:

- Không phải thế. Vân đại ca, vấn đề là với lực lượng của chúng ta hiện nay, không thể cùng một lúc đối phó với cả hai cường địch mà thực lực đều không thua kém chúng ta.

Lôi Điện Truy Hồn nói:

- Nếu vậy chúng ta trước hết dẹp bọn này, ở lại Bạch Vân Trang một thời gian để nghỉ ngơi dưỡng sức, chấn chỉnh lại lực lượng, sau đó sẽ tiến vào trung nguyên không được sao?

Hàn Tùng Linh nói:

- Vân đại ca, điều chúng ta nghĩ đến tất đối phương cũng đã suy tính. Đại ca cứ bình tĩnh nghĩ lại xem, sẽ biết chúng ta không thể làm như thế.

Lôi Điện Truy Hồn lắc đầu đáp:

- Cho dù nghĩ thế nào thì Vân Phi Long này cũng thấy đó là sách lược đúng đắn nhất.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà chột lên tiếng:

- Đại ca trở thành người thống lĩnh Bích Huyết Minh chúng ta từ khi nào thế?

Lôi Điện Truy Hồn trừng mắt quát:

- Tên hủ nho! Người định chọc giận ta phải không?

Tứ Tuyệt Thư Sinh bình thản đáp:

- Ai có thời gian rảnh mà chọc tức đại ca làm gì? Tiểu đệ chỉ thấy chướng tai mà nói vậy thôi.

- Người tự tin ý kiến của ta không đúng, còn ý người mới là diệu kế chứ gì?

- Đại ca! Tiểu đệ nói thật, ngoài sự hữu dũng vô mưu, đại ca không có chỗ nào hay ho cả!

Lôi Điện Truy Hồn nháy dựng lên quát:

- Quan Kỳ Hà! Nếu người không giải thích cho đến nơi đến chốn, việc của chúng ta sẽ không dừng lại ở đây đâu!

Tứ Tuyệt Thư Sinh nói:

- Đại ca nghĩ hai tên ma đầu còn lại của Tam Phật Đài cũng là óc bã đậu như mình cả hay sao? Chúng đã có khả năng thống trị toàn thiên hạ võ lâm, đương nhiên cả thực lực và cơ trí của chúng phải hơn người khác. Chẳng lẽ chúng ngồi yên cho chúng ta ung dung thực hiện kế hoạch của mình mà không phản ứng gì cả?

Lôi Điện Truy Hồn hỏi, giọng đã có phần dịu hơn:

- Người đoán rằng chúng sẽ lại phái cao thủ tới đây tìm chúng ta?

Tứ Tuyệt Thư Sinh đáp:

- Đương nhiên! Không chỉ thế mà nhiều khả năng ngay lúc này có không ít cao thủ của chúng đã áp sát khu vực này, giám sát hành động của chúng ta. Chúng đang hy vọng chúng ta thực hiện “sách lược đúng đắn” của đại ca tới Bạch Vân Trang liều mạng để trở thành ngư ông đắc lợi.

Lôi Điện Truy Hồn chột hỏi:

- Vậy theo người, ba tên Đường Chủ hiện ở Bạch Vân Trang sao không suy nghĩ tới điều đó mà dám chọc giận chúng ta?

Tứ Tuyệt Thư Sinh đáp:

- Đương nhiên chúng cũng nghĩ đến. Nhưng chúng lại tin chắc hiện chúng ta đang ở tình thế nguy hiểm hơn nên cân nhắc kỹ hơn, không liều lĩnh tấn công chúng.

Lôi Điện Truy Hồn vẫn không phục:

- Đó là do người nói cho chúng biết phải không?

- Vân đại ca! Chẳng cần ai nói chúng cũng biết trong lúc chúng ta không mạnh hơn hẳn đối phương thì một lúc đấu với hai cường địch là tự sát, vì thế buộc lòng phải chọn lấy một trong hai kẻ thù. Đối với Bích Huyết Minh chúng ta thì kẻ thù bất cộng đái thiên là Tam Phật Đài, đại ca có hiểu không?

Chừng như Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long đã hiểu ra, cười ngượng nghịu nói:

- Thì ra vấn đề phức tạp như thế... Xem ra Vân mỗ đành phải tạm nuốt vào nỗi hận này.

Tứ Tuyệt Thư Sinh nhìn sang Hàn Tùng Linh hỏi:

- Minh Chủ, Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh tới đây ngoài báo tin đó, còn việc gì nữa không?

Hàn Tùng Linh lấy phong thư ra nói:

- Hắn còn đưa cái này.

Tứ Tuyệt Thư Sinh ngạc nhiên hỏi:

- Thư của ai vậy?

Vẫn còn cay cú vì hành động ngạo mạn của đối phương, Lôi Điện Truy Hồn liền hỏi:

- Minh Chủ, có phải chiến thư không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Không phải chiến thư, nhưng so với chiến thư còn khó giải quyết hơn.

Lôi Điện Truy Hồn ngạc nhiên hỏi:

- Minh Chủ chưa mở thư sao biết trong thư nói gì?

- Căn cứ vào thái độ của bọn đưa thư mà có thể đoán ra.

Bạch Phong nói:

- Tùng Linh, cứ mở thư xem viết gì rồi sẽ nói.

Hàn Tùng Linh bóc phong bì lấy ra một mảnh giấy viết mấy hàng chữ:

“Thư gửi túc hạ Hàn Minh Chủ.

Quách Thế Vinh chưa có duyên được gặp Hàn Minh Chủ, nay viết thư này trong lòng rất hổ thẹn, hy vọng Minh Chủ bỏ quá cho sự đường đột này.

Có một việc mà Quách Thế Vinh muốn trình bày với Hàn Minh Chủ nên phải muối mặt thỉnh cầu.

Gia muội Tuyết Hiệp Quách Tố Linh từng mấy lần gặp Minh Chủ, đã sinh lòng ái mộ đến nỗi ôm mối tương tư. Vì thấy gia phụ đối nghịch với Minh Chủ nên rất thống khổ sinh ra tâm bệnh ngày càng tiêu tụy. Quách Thế Vinh hy vọng được gặp Minh Chủ một lần để nghe chủ kiến của Minh Chủ về việc này. Vì huynh muội thâm tình nên Quách Thế Vinh dẹp bỏ mọi sự tự tôn, hổ thẹn đề xuất yêu cầu.

Canh ba tối nay, tại hạ sẽ chờ ở Lạc Phong Đài, hy vọng được hầu tiếp Hàn Minh Chủ.

Quách Thế Vinh kính bút”.

Hàn Tùng Linh đọc xong, mắt vẫn dăm dăm nhìn vào lá thư, vẻ mặt đầy dăm chiêu.

Bạch Phong Công Chúa chờ hồi lâu mới hỏi:

- Tùng Linh, thư viết gì vậy?

Hàn Tùng Linh không đáp, trao thư cho nàng, sau đó lại chuyển cho Tứ Tuyết Thư Sinh và Lôi Điện Truy Hồn.

Bạch Phong Công Chúa lẩm bẩm:

- Quách cô nương là người tốt, lẽ ra không nên chịu sự thống khổ như thế...

Hàn Tùng Linh không nói gì, nén tiếng thở dài.

Lôi Điện Truy Hồn vừa đọc xong thư liền cất giọng oang oang hỏi:

- Minh Chủ quyết định thế nào?

Tứ Tuyết Thư Sinh nói:

- Binh pháp có câu “Binh bất yếm trá”. Rất có thể đối phương thiết lập cạm bẫy.

Bạch Phong Công Chúa nói:

- Tiểu muội tin Quách Thế Vinh không dối trá đâu.

Tứ Tuyệt Thư Sinh hỏi:

- Làm sao thấy được?

Bạch Phong đáp:

- Quan nhị ca, cho dù Quách Thế Vinh là người gian trá cũng không đến nỗi đem danh dự bào muội mình ra để lừa người khác.

Hàn Tùng Linh trầm ngâm nói:

- Hai vị ca ca, tiểu đệ phải đi một chuyến.

Lôi Điện Truy Hồn hỏi:

- Minh Chủ cần mang theo mấy người?

- Tiểu đệ đi một mình thôi.

Lôi Điện Truy Hồn kinh ngạc nói:

- Minh Chủ! Cho dù đối phương không thiết lập cạm bẫy, nhưng vì song phương đối địch, chúng ta không thể không đề phòng.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Lạc Phong Đài cách đây không xa. Bờ sông lại là nơi tương đối bằng phẳng, không có chỗ mai phục. Quách Thế Vinh lấy một đài cao làm địa điểm ước hẹn là có ý quan sát, nếu chúng ta đông người, chứng tỏ không tin đối phương. Mặt khác, cho dù chúng bố trí gì đi nữa cũng không làm gì được tiểu đệ đâu.

Tứ Tuyệt Thư Sinh nói:

- Minh Chủ quyết định như thế là rất đúng. Chúng ta hiện giờ không muốn kết thêm thù oán để dốc sức đối phó với Tam Phật Đài. Làm thế, cho dù không hóa giải can qua thì tạm thời cũng chưa xảy ra xung đột.

Hàn Tùng Linh nói:

- Như vậy là việc này quyết định xong. Bây giờ chúng ta thương lượng xem nên giải quyết địch nhân bị vây trong trận bên ngoài miếu thế nào?

Chàng vừa nói xong thì trong miếu điện lập tức sôi nổi hẳn lên, mọi người xông xáo bàn tán, hầu hết đều tỏ ra hết sức căm hận.

Một lão nhân chừng năm mươi tuổi, tay phải bị thương dùng băng treo lên cổ bước tới trước mặt Hàn Tùng Linh quỳ xuống nói:

- Đệ tử Xích Dương Thủ tham kiến Minh Chủ!

Hàn Tùng Linh ra hiệu cho lão ta đứng lên nói:

- Các hạ không cần dùng đại lễ, có gì thì cứ nói đi!

Xích Dương Thủ vẫn quỳ nói:

- Trước khi đệ tử bẩm trần và được Minh Chủ chấp nhận, đệ tử quyết không đứng dậy!

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Thôi được, các hạ hãy nói xem.

Xích Dương Thủ phần uất nói:

- Tất cả bốn vị Bang chủ và phần lớn đệ tử Phi Bằng Bang đều bị bọn chúng sát hại. Đệ tử liều chết xin Minh Chủ giết hết bọn hung đồ đó để báo thù!

Trong miếu điện, mấy chục đệ tử Phi Bằng Bang nhất loạt quỳ xuống nói:

- Xin Minh Chủ trừng trị chúng trả thù!

Hàn Tùng Linh nhìn Tuyệt Cái hỏi:

- Tiền bối thấy thế nào?

- Lời khẩn cầu đó là chính đáng.

Hàn Tùng Linh trầm giọng nói:

- Nợ máu phải trả bằng máu. Các vị hãy đích thân xử tội đi!

Trong tiếng hoan hô vang dậy, chúng nhân cùng đứng lên chạy ào ra khỏi miếu.

Tuyệt Cái nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Lão phu muốn đi tìm Âm Dương Phán Nguyễn lão nhi. Tùng Linh, chúng ta sắp giao chiến với cường địch, ắt cần thêm nhiều trợ thủ đắc lực, đúng không?

Hàn Tùng Linh hiểu ý đối phương, trầm ngâm nói:

- Tình cảnh của chúng ta thì đích thực như thế, nhưng...

Tuyệt Cái xua tay nói:

- Thôi được rồi. Sắp tới sẽ là một cuộc đại chiến giữa hai phái chính tà, vì sự tồn vong của toàn võ lâm chứ không phải đó là cuộc chiến của cá nhân hoặc môn phái nào. Vì thế tất cả những người nghĩa khí đều có thể tham gia và không ai có quyền ngăn cản. Người cho rằng lão phu nói vậy có đúng không?

Hàn Tùng Linh đành phải gật đầu.

Tuyệt Cái đứng lên ra khỏi Hải Thần Miếu.

- o O o -

Bầu trời đầy mây, nhìn lên đầu xám xịt không một vì sao, trời tối như bưng ngửa bàn tay không thấy. Đêm càng về khuya gió càng lạnh nhưng Hàn Tùng Linh vẫn chỉ mặc bộ bạch y phong phanh, dọc theo bờ Nữ Nhi Hà tiến tới Lạc Phong Đài, nơi hẹn với Quách Thế Vinh.

Không lâu, một gò đất thiên nhiên bằng phẳng hiện ra trước mặt.

Còn cách chừng mười trượng, chợt nghe trên đài có tiếng kêu kinh ngạc:

- Thì ra là người?

Tiếp đó nghe “Bình” một tiếng, sau đó có người kêu lên đau đớn, và âm thanh của thân người ngã xuống đất.

Hàn Tùng Linh biết ngay đang xảy ra chuyện gì, không cần nghĩ ngợi liền phi thân nhảy lên đài, vừa kịp nhìn thấy một thân ảnh to béo lao xuống đài mất hút vào màn đêm.

Lạc Phong Đài rộng chừng nửa mẫu đất, vuông vắn như do người dựng lên, giữa đài có một nhân ảnh nằm giữa tuyết, vẫn còn cử động.

Hàn Tùng Linh suy nghĩ rất nhanh, giữa đêm tối như bưng thế này thì không thể đuổi kịp người to béo kia, hơn nữa nạn nhân cần được giúp đỡ.

Chàng bước lại gần, thấy người kia nằm ngửa, mình bận lam y, một vũng máu loang trên mặt tuyết, miệng và ngực cũng đầy máu.

Quách Thế Vinh hiệu xưng Lam Y Kiếm Khách, dám đoán là vị này.

Khẳng định đầu tiên là y đã không đối trá, bởi vì nếu có cạm bẫy hay mai phục thì đã không dễ dàng trúng độc thủ của người to béo kia.

Đó là một thiếu niên chừng hăm ba hăm bốn tuổi, khuôn mặt rất giống Tuyết Hiệp. Y cố sức chống tay ngồi lên nhưng không được, hiển nhiên là bị thương rất nặng, chỉ đành nằm yên giường mắt nhìn Hàn Tùng Linh cười thảm nói:

- Các hạ là Hàn Minh Chủ?

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp:

- Không sai. Còn bằng hữu là Lam Y Kiếm Khách Quách Thế Vinh?

- Chính là tại hạ.

Lam y thiếu niên đưa tay lau máu ứa ra từ khoe môi nói tiếp:

- Hàn Minh Chủ, chúng ta gặp nhau trong hoàn cảnh này, Quách mỗ rất lấy làm hổ thẹn.

Hàn Tùng Linh nói:

- Lam Y Kiếm Khách, ngộ biến tòng quyền, lúc này không phải là lúc giữ sĩ diện. Hàn mỗ bắt buộc làm những việc mà các hạ không được vừa lòng.

Nói xong cúi xuống đỡ y ngồi lên.

Lam Y Kiếm Khách Quách Thế Vinh nói:

- Hàn Minh Chủ, con người và hành động của các hạ không giống nhau. Gia muội bảo các hạ là người tối nhưng Quách mỗ lại cho rằng...

Y dừng lại không nói hết câu.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Quan niệm của các hạ hoàn toàn tương phản?

Quách Thế Vinh nói:

- Hàn Minh Chủ, Quách mỗ không muốn nói ra những lời khó nghe.

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Mỗi người có nhận xét riêng về người khác. Điều đó không thể áp đặt được cho bất kỳ ai. Tuy nhiên lúc này tại hạ không muốn đi sâu vào vấn đề này. Dường như các hạ bị thương không nhẹ. Nếu các hạ không quá cố chấp...

Quách Thế Vinh hỏi:

- Người định chữa thương cho Quách mỗ?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Tại hạ không phủ nhận.

Quách Thế Vinh hỏi:

- Hàn Minh Chủ biết thương thế ta như thế nào không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tại hạ đã nói qua, không nhẹ.

- Các hạ biết rõ hơn Quách mỗ sao?

- Hàn mỗ đã hứa chữa thương cho người tất có mấy phần tin chắc là sẽ chữa lành. Vì thế dám tự tin mình biết không kém gì các hạ.

Quách Thế Vinh nhận xét:

- Người rất tự phụ!

Hàn Tùng Linh cải chính:

- Nên nói Hàn mỗ rất tự tin thì đúng hơn.

Quách Thế Vinh nhìn thẳng vào mặt chàng hỏi:

- Hàn Minh Chủ, nếu ở vào hoàn cảnh tại hạ, người có chịu để đối phương chữa trị cho mình không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Có. Vì tại hạ mắc nợ các vị.

Quách Thế Vinh ngạc nhiên hỏi:

- Người nợ gì?

- Lệnh muội không kể lại sao?

- Gia muội chỉ nói có hai lần chỉ đường cho người, chuyện nhỏ nhặt như vậy mà coi là nợ sao?

- Không thể nói là nhỏ nhặt được. Nhờ lệnh muội chỉ đường mà tại hạ cứu được ba vị bằng hữu.

Nói xong lấy ra hai viên Tử Linh Chi giao cho Quách Thế Vinh bảo:

- Bằng hữu uống vào đi, sau đó tại hạ sẽ trợ giúp một ít chân khí, sẽ nhanh hồi phục thôi.

Quách Thế Vinh ngập ngừng chốc lát rồi cầm lấy hai viên thuốc nhưng chưa uống ngay, hỏi:

- Hàn Minh Chủ chưa hỏi tại hạ vì sao bị thương.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Bằng hữu, chúng ta không có nhiều thời gian đâu. Bây giờ bằng hữu hãy uống vào đi!

- Đa tạ thịnh tình. Nhưng Quách mỗ không dám nhận!

Hàn Tùng Linh thản nhiên nói:

- Nhưng lệnh tôn sẽ nhận.

- Vì sao?

- Vì bằng hữu là nhi tử duy nhất của lệnh tôn. Ông ấy hiểu với thương thế của người, nếu lúc này tại hạ bỏ đi thì người không còn hy vọng sống.

Vẻ mặt của Quách Thế Vinh trở nên thống khổ.

Hàn Tùng Linh nói tiếp:

- Bằng hữu, đừng kéo dài thời gian nữa. Bởi vì làm như thế, các hạ có thể mang nguy cơ đến cho tại hạ. Có lẽ các hạ không muốn để Hàn mỗ chết trong tay người thân của mình ngay trên Lạc Phong Đài này, đúng không?

Lam Y Kiếm Khách Quách Thế Vinh thở dài nói:

- Thôi đành vậy!

Nói xong nuốt hai viên thuốc vào.

Hàn Tùng Linh ngồi xuống sau lưng Quách Thế Vinh đặt một tay lên Thiên Linh Cái, tay kia ấn vào hậu tâm bắt đầu truyền chân khí vào cơ thể y.

Trong lòng muôn vàn cảm kích, Quách Thế Vinh liền vận hành chân lực phối hợp với lực đạo của Hàn Tùng Linh phát huy tác dụng của Tử Linh Chi.

Gió vẫn không ngừng réo gào cuốn ngàn bông tuyết bay múa khắp không gian.

Thời gian qua chừng một khắc, Hàn Tùng Linh thu công. Chàng vừa định đứng lên thì chợt nghe có tiếng bước chân nhảy lên Lạc Phong Đài, trước sau có tới ba người.

Một người hỏi:

- Có phải thiếu chủ tới đây không?

Tiếng một người khác trả lời:

- Khải bẩm Bang chủ, tin tức đó hoàn toàn chính xác.

Hàn Tùng Linh thấp giọng nói:

- Bằng hữu, Hàn mỗ đi đây!

Rồi không chờ Quách Thế Vinh kịp trả lời đứng lên theo hướng cũ lao đi.

Vừa lúc ấy thì ba nhân ảnh ập tới, một người đến bên Lam Y Kiếm Khách Quách Thế Vinh, còn hai người lao theo Hàn Tùng Linh.

Người đến bên Quách Thế Vinh cúi xuống nói:

- Vinh nhi! Thương thế ra sao? Có nguy hiểm lắm không?

Quách Thế Vinh nhìn theo Hàn Tùng Linh nói:

- Cha! Bảo họ quay lại đi!

Cũng lúc đó hai người kia lao tới Hàn Tùng Linh, không nói lời nào xuất chưởng đánh ngay.

Vừa dùng nguyên khí trị thương cho Quách Thế Vinh, chân lực hao tổn rất nhiều nhưng Hàn Tùng Linh buộc phải phát chưởng nghênh địch.

Chỉ nghe “Bùng” một tiếng dữ dội, Hàn Tùng Linh bị hợp chưởng của đối phương đánh bay khỏi Lạc Phong Đài.

Một người cười hắc hắc nói:

- Không ngờ công lực của tiểu tử đó tầm thường như thế!

Người kia nói:

- Cho hắn thượng lộ luôn chứ?

- Đương nhiên!

Quách Thế Vinh vội nói:

- Cha! Mau bảo Sứ Đường Chủ và Vương Đường Chủ quay lại đi, đừng truy sát...

Nói tới đó chợt dừng lại, nhổ ra một búng máu.

Quách lão gia lo lắng nói:

- Vinh nhi, bây giờ đừng lo nghĩ chuyện gì khác cả! Mau tiếp tục vận công chữa thương đi!

Quách Thế Vinh đáp:

- Trước hết cha phải ngăn hai vị Đường Chủ lại.

Quách lão gia nhíu mày hỏi:

- Vì sao?

- Không vì sao cả. Nếu cha không ngăn họ lại, hài nhi không thể yên tâm chữa thương được.

Biết bên trong có gì khuất tất, hơn nữa nghe giọng nói quả quyết của nhi tử, Quách lão gia đành hướng sang hai lão nhân kia ra lệnh:

- Hai vị Đường Chủ! Quay lại đi!

Hai lão nhân ngơ ngác hỏi:

- Bang chủ, vì sao chứ? Rõ ràng thiếu chủ của chúng ta bị tiểu bối họ Hàn đó đả thương.

Quách Thế Vinh lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ hai vị mà không biết Quách Thế Vinh này bị thương bởi tay ai?

Quách lão gia trầm giọng quát:

- Vinh nhi! Làm sao mà ngươi dám nói với hai vị Đường Chủ bằng cái giọng đó?

Lúc đó hai lão nhân kia đã quay lại.

Một lão dáng người gầy nhom như que củi nói:

- Thiếu chủ không phải bị trúng chưởng Hàn Tùng Linh hay sao?

Quách Thế Vinh cười nhạt đáp:

- Trái lại. Tiểu diệt được Hàn Tùng Linh cứu sống. Chắc hai vị cảm thấy bất

ngờ lắm?

Cả hai lão nhân cùng thốt lên:

- Không có khả năng!

Quách Thế Vinh vẫn giữ thái độ lạnh lùng hỏi:

- Hai vị Đường Chủ định nói tiểu điệt không có khả năng sống được tới bây giờ chứ gì?

Quách lão gia không phải người tâm địa hiểm ác nhưng là chủ một phái nên cả kinh nghiệm và tài trí đều hơn người.

Thấy thái độ của nhi tử như vậy, lão chợt động tâm hỏi:

- Vinh nhi, con bị thương dưới chưởng của ai vậy?

Lam Y Kiếm Khách Quách Thế Vinh không đáp, vòng hai tay ra sau cổ áo giật mạnh làm lưng áo bị xé rách thành hai nửa, để lộ cả tấm lưng trần.

Ba lão nhân chú mục nhìn, thấy rõ dấu một bàn tay sáu ngón hằn lên ngay đúng hậu tâm.

Sự thực hiển nhiên lộ ra trước mắt, không có bằng chứng nào rõ ràng hơn, cũng như không có sự biện bạch nào lấp liếm được.

Quách lão gia cời chiếc cẩm y của mình khoác lên cho nhi tử, xong quay lại hai lão nhân hỏi:

- Hai vị có biết việc này không?

Hai người đồng thanh đáp:

- Thuộc hạ không biết gì cả!

Quách lão gia gật đầu nói:

- Không biết thì tốt. Chúng ta về sẽ nói sau. Đi thôi!

Hai vị Đường Chủ bước tới định đỡ Quách Thế Vinh lên, nhưng Quách lão gia ngăn lại, đích thân cắp lấy nhi tử rồi bằng mình nhảy xuống khỏi Lạc Phong Đài.

Hai tên Đường Chủ đưa mắt nhìn nhau rồi phi thân đuổi theo.

- o O o -